

Februar, i Slutningen af Februar, ja, nogle endog i Begyndelsen af Marts, og de har gennemgaaende kun været motiveret med en kort Meddelelse om, at af Hensyn til Statens daarlige finansielle Tilstand foreslaas følgende Nedsættelser. Uden anden Motivering end denne har vi faaet en hel Række Nedskeringsforslag, og vi har altsaa været henvist til at stole paa, at Ministrene kun har medtaget saadanne, som de ansaa for forsvarlige, idet det ikke har været muligt for Finansudvalget at gennemgaa dem i Enkeltheder, som vi plejer. Medens vi ellers aldrig nogen Sinde har nægtet at tage Medansvaret for de Forslag, vi har stemt for, maa jeg derfor her for Socialdemokratiets Vedkommende sige, at blandt de Nedskeringer, som foreslaas, og som hele Udvalget har givet Tilslutning, findes der adskillige, som vi paa Grund af Mangel paa Tid har maattet tiltræde uden nærmere Undersøgelse. Grunden til, at vi ikke som tidligere kan tage Medansvaret for dem, ligger altsaa i, at Ministrene er kommet for sent frem med dem. I det hele taget forekommer det mig, at dér har været en underlig Forvirring og Raadløshed indenfor Ministeriet, og det har præget vort Arbejde i Finansudvalget. Medens man allerede ved Finanslovens Forelæggelse kunde bebude, at der maatte finde visse Nedskeringer Sted, for at der kunde tilvebringes Balance, er de forskellige Ministre først i Løbet af Vinteren fremkommet med Ændringsforslag, som man oven i Købet i mange Tilfælde senere har taget tilbage, og da endelig Nedskeringsforslagene kom, maatte vi have Samraad i Finansudvalget for at opnaa Ensartethed i Nedskeringerne, fordi man i Ministerierne ikke syntes at have haft Tid til at holde Ministermøder og føre Forhandlinger om fælles Regler for disse Nedskeringer, som fremkom paa meget uensartet Maade fra de forskellige Ministerier. Endelig møder man Gang paa Gang i Betænkningen og i Bilagene som Begrundelse for, at man ikke søger visse Bevillinger, Udtalelser om, at man har Bevillinger i Behold fra tidligere Tid, det vil sige, man siger: Vi skal ganske vist bruge saa mange Penge i Aarets Løb, men dem tager vi paa Tillægsbevillingsloven til næste Aar i Marts i Stedet for paa ordinær Maade paa Finansloven. Noget saadant træffer man Gang paa Gang, og vi har hvert Sted, hvor saadant forekommer, protesteret derimod; vi har sagt, at det var ganske i Strid med Statsministerens Udtalelse om, at Tillægsbevillingsloven skulde indeholde saa faa Poster som muligt. Paa § 27 opføres Bevillinger,

der følger af Lovforslag, som endnu ikke er færdige, naar Finanslovsforslaget er til tredie Behandling, men her har man haft saa travlt, at man endogsaa har opført Bevillinger, der vil følge af Lovforslag, som endnu ikke har været til anden Behandling, altsaa Indtægtsposter eller Nedsættelse af Udgifter; hvorom man endnu ikke ved, om de bliver vedtaget; vi har derfor maattet kræve, at de blev strøget. I Modsætning hertil har vi ment, at det havde været rimeligt at tage saadanne Bevillinger, man ved vil komme; men det er man gaaet imod.

Jeg vil henlede Opmærksomheden paa Lønningsraadets Spareforslag paa Spalte 1382 i Tillæg B. Sparekommissionen og Lønningsraadet havde foreslaaet, at Ministeriernes Embedsmænd i Stedet for 6 Timers Arbejdstid skulde have 7 Timers, og forinden man stillede dette Forslag, havde man forespurgt i samtlige Ministerier, hvilket Arbejde der blev udført, ikke blot paa Kontorerne, men ogsaa hjemme. Sparekommissionens og Lønningsraadets Forslag vilde betyde, at man kunde nedlægge 100 Tjenestemandstillinger. Ministeren for offentlige Arbejder har for sit Vedkommende sagt: Naar vi gaar til 8 Timers effektiv Arbejdstid, betyder det, at man kan spare et meget stort Antal Funktionærer; det kan vi gennemføre til Punkt og Prikke. Men her, hvor det drejer sig om de Kontorer, som Ministrene selv leder, siger man, at en Forlængelse af Arbejdstiden paa 6—7 Timer vil medføre, at de skal have 20 Mand mere, end de nu har. Saaledes er Forholdet mellem Teori og Praksis. Naar man skal administrere udadtil, og naar der er Tale om en Udvidelse af Arbejdstiden ved Statsbanerne og andre Steder, siger man, at 7—8 Timers effektiv Arbejdstid betyder en umaadelig Besparelse, men naar det drejer sig om Ministerierne, vil en Arbejdstid paa 6—7 Timer betyde, at de skal have 20 Mand mere. Den højtærede Trafikminister ryster paa Hovedet, men jeg henleder endnu en Gang Opmærksomheden paa, hvad det staaer Spalte 1382 i Bilagene. Lønningsraadet siger der: „at acceptere et Forslag af denne Art som et Resultat af Sparekommissionens Arbejde og dens Forslag om Arbejdstidens Forlængelse ligger efter Lønningsraadets Mening ganske udenfor Mulighedens Grænser, især efter at Sparekommissionens Forslag for Trafiketaterne og en Række andre Etaters Vedkommende i alt væsentligt synes gennemført“. Det er ret betegnende, at medens man mener ved at forlænge Arbejdstiden, gøre 8 Timers Arbejdsdagen effek-